

ПЪРВА ГЛАВА

Бедствието

1

Лио се завихри към края на юли над неспокойните води на Източния Атлантик, на около триста километра западно от Кабо Верде. Скоро той беше забелязан от Космоса, получи име и бе класифициран като обикновена тропическа депресия. След броени часове го повишиха до тропическа буря.

Цял месец преди това през Сахара фучаха силни сухи ветрове, сблъскваха се с влажните фронтове по екватора и образуваха стремителни вихри, които се придвижваха на запад, сякаш в търсене на суша. Когато Лио започна своето пътуване, пред него имаше три бури, вече получили имена – страховита поредица, която заплашваше Карибите. И трите накрая щяха да поемат по очаквания маршрут и да предизвикат поройни дъждове над островите, но нищо повече.

Още от самото начало обаче стана ясно, че Лио ще се отпрати в непредвидена посока. Той беше много похаотичен и смъртоносен. Когато най-сетне се изтощи

някъде над Средния запад, го обвиниха, че е причинил материални щети на стойност пет милиарда долара и смъртта на трийсет и пет души.

Преди това обаче, без да се интересува как го класифицират, Лио бързо се превърна от тропическа депресия в тропическа буря и накрая в истински ураган от трета категория. С ветрове от близо 200 км в час той връхлетя островите Търкс и Кайкос, отнесе няколко стотин къщи и уби десет души. После заобиколи отдолу Крукид Айланд, продължи наляво и се насочи към Куба, но южно от Андрос се поукроти. Окото му се разшири, когато силата му поотслабна, и той премина над Куба отново като кротка тропическа депресия с проливен дъжд, но с неособено силни ветрове. Лио зави на юг точно навреме, за да успее да залее Ямайка и Каймановите острови, а после за смайващо кратък период от дванайсет часа се преобрази – сдоби се със съвършено око и се насочи на север към топлите примамливи води на Мексиканския залив. Метеоролозите, които го следяха, прокараха права линия към Билокси, обичайната мишена, но вече се бяха убедили, че няма смисъл от прогнози. Лио се оказа вироглав и моделите им бяха безполезни.

Той отново увеличи размерите и скоростта си и след по-малко от два дни получи собствена новинарска емисия по кабелните телевизии, а във Вегас започнаха да събират залози за мястото, където ще връхлети. Десетки лекомислени снимачни екипи се устремиха натам въпреки опасността. Разпространени бяха предупреждения от Галвестън до Пенсакола. Нефтодобивните компании се втурнаха да прибират десет хиляди работници от платформите в Залива и както винаги вдигнаха цените на петрола просто ей така. В пет щата влязоха в действие планове за евакуация. Губернатори даваха

пресконференции. Флотилии от яхти и самолети бързаха да се изтеглят далече от брега. Вече от четвърта категория, Лио се мяташе ту на изток, ту на запад по време на неотклонното си придвижване на север и се очакваше да връхлети сушата със страховита мощ.

Само че той отново се укроти. На петстотин километра южно от Мобил уж започна да се отклонява наляво, но после бавно се извъртя на изток и отслабна значително. Два дни пуфтя, прицелен в Тампа, после внезапно се оживи отново, но като първа категория. Този път за разнообразие поддържаше прав курс и окото му профуча над Сейнт Питърсбърг с ветрове от 150 км в час. Изляха се поройни дъждове, електричеството прекъсна, по-паянтовите постройки рухнаха, но нямаше смъртни случаи. След това ураганът пресече Флорида, следвайки магистрала 4, и изсипа 250 литра на квадратен метър дъжд над Орландо, а над Дейтона Бийч – 200 литра, преди да напусне сушата отново като тропическа депресия.

Уморените метеоролози се сбогуваха с Лио, докато той отслабваше над Атлантика. Техните модели го прогонваха навътре в океана, където най-много да уплашеше няколко товарни кораба.

Лио обаче имаше други планове. На триста и двайсет километра източно от Сейнт Огъстин той зави на север и набра сила, когато центърът му се завихри плътно за трети път. Моделите бяха преработени отново, издадени бяха нови предупреждения. Четиресет и осем часа ураганът се придвижваше стремително и мощта му растеше, докато той оглеждаше крайбрежието, сякаш в търсене на следващата си мишена.

2

В книжарница „Бей Букс“ в град Санта Роса на остров Камино разговорите между служителите и клиентите се въртяха единствено около бурята. Всъщност на целия остров, както и навсякъде от Джаксънвил на юг до Савана на север, всички наблюдаваха Лио и не спираха да говорят за него. Повечето хора вече бяха добре информирани и можеха авторитетно да твърдят, че от десетилетия бреговете на Флорида не са били челно връхлитани от урагани, а само са попадали в периферията им, докато те са били устремени на север към двете Каролини. Според една от теориите течението Гълфстрийм на стотина километра от крайбрежието на Флорида действало като естествена бариера и щяло да го защити от злосторния Лио. Според друга теория късметът на щата свършил, приближавало време за Големия удар. Компютърните модели бяха гореща тема. Центърът за наблюдение на ураганите в Маями очертаваше траектория, която изпращаше Лио още по-навътре в океана, без да достига сушата. Европейците обаче бяха на мнение, че той ще се усили до четвърта категория, ще връхлети брега южно от Савана и ще причини повсеместни наводнения в ниските равнини. Ала Лио беше доказал, че не се съобразява с никакви модели.

Брус Кейбъл, собственикът на „Бей Букс“, хвърляше по едно око към метеорологичния канал, докато обслужваше клиентите си и мъмреше персонала, че се размотава. На небето нямаше нито едно облаче и Брус вярваше на легендата, че остров Камино е недосегаем за опасни урагани. Живееше тук от двайсет и четири години и не беше виждал разрушителна буря. В книжарницата му се провеждаха най-малко четири литера-

турни четения на седмица, а следващата вечер предстоеше важно събитие. Лио нямаше да попречи на приятното завръщане у дома на една от любимите авторки на Брус.

Мърсър Ман щеше да приключи тук двумесечното си лятно турне, което бе пожънало огромен успех. В бранша говореха много за втория ѝ роман, „Теса“, който в момента беше в десетката на бестселърите във всички класации. Рецензиите за него бяха блестящи и продажбите му надхвърлиха всички очаквания. Понеже бе определен като сериозна литература, а не като развлекателно четиво, се смяташе, че ще заеме по-ниските позиции в списъците на бестселърите, ако изобщо влезеше в тях. Издателството и самата авторка си бяха мечтали да продадат общо трийсет хиляди екземпляра с твърди корици и в електронен формат, но романът вече бе надминал мечтите им.

Мърсър бе дълбоко свързана с острова, защото като малка беше прекарвала тук летата при баба си Теса, която бе вдъхновила романа ѝ. Три години по-рано тя беше останала цял месец в семейната къща на брега и се беше замесила в една тъмна история. Освен това изкара кратък флирт с Брус – едно от многобройните му любовни приключения.

Сега Брус обаче не мислеше за нов флирт или поне си внушаваше, че е така. Беше се посветил на управлението на книжарницата и се стараше да събере многобройна публика за срещата с Мърсър. „Бей Букс“ заемаше важно място сред книжарниците в страната, защото той винаги привличаше много хора на такива събития и продаваше доста книги. Нюйоркските издателства настояваха авторите им да посещават острова, а много от тях бяха млади писателки, които обичаха да пътуват и искаха да си прекарат приятно. Брус се радваше на тех-

ните посещения, водеше ги на вечери, поеше ги с вино, рекламираше книгите им и купонясваше с тях.

Мърсър вече беше поела по пътя и нямаше връщане назад най-вече защото тази година по време на писателското турне я придружаваше новият ѝ приятел. На Брус му беше все едно. Той просто се радваше, че тя е на острова, където ще представи прекрасния си нов роман. Беше чел коректурите преди шест месеца и оттогава го рекламираше. Както обикновено, когато му харесаше някоя книга, той бе разпратил десетки собственооръчно написани препоръки до приятели и клиенти, в които възхваляваше „Теса“. Бе звънял на търговци в цялата страна, насърчавайки ги да заредят книжарниците си с романа. С часове бе разговарял с Мърсър по телефона и я бе съветвал кои места да посети, кои книжарници да избягва, кои рецензенти да пренебрегва и на кои журналисти да отделя време. По своя инициатива дори бе направил редакторски бележки, някои от които тя прие, а други не.

„Теса“ беше романът, с който Мърсър бе направила пробив – той щеше да я наложи като писателка, макар че Брус вярваше в нея още от първата ѝ книга, която остана незабелязана. Тя продължаваше да го обожава и след краткия им флирт и въпреки сериозната злоупотреба с доверието му, която той вече ѝ беше простил. Брус беше чаровен мошеник и безспорен фактор в безмилостния свят на книготърговията.